

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 364/2017
22.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници по противтужби тужених-противтужиља АА, малолетне ББ и малолетне ВВ, свих из ..., које заступа законска заступница - мајка АА, чији је заједнички пуномоћник Милева Вуковић, адвокат из ..., против тужиоца-противтуженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Вера Годоровић, адвокат из ..., ради утврђења права становања, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 517/16 од 23.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 517/16 од 23.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П2 95/16 од 27.04.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је противтужбени захтев противтужиља и утврђено да тужиље имају право становања на стану у ... површине 72м² у ..., у улици ... број ..., саграђеном на кп. бр. ... КО ..., чији је власник тужилац-противтужени, све док за то постоје законски услови, а најдаље до пунолетства малолетних тужиља ББ и ВВ, а што је тужени дужан признати у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац-противтужени да туженима-противтужиљама на име трошкова парничног поступка, као солидарним повериоцима, исплати износ од 184.550,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 517/16 од 23.09.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца-противтуженог и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П2 95/16 од 27.04.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14 - у даљем тексту: ЗПП), па је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Наводе у ревизији којима се указује да је изрека нижестепених одлука контрадикторна, односно да је у нижестепеним поступцима учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 1. тач. 1.-3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, брак између противтужиље АА и противтуженог ГГ закључен је 2000. године и у току брака добили су ћерке ББ, рођену ... године и ВВ, рођену ... године. Брак између противтужиље АА и противтуженог ГГ разведен је 2011. године, а малолетне противтужиље ББ и ВВ су поверене на самостално вршење родитељског права мајци АА. Малолетне противтужиље живе са мајком у стану у ... површине 72м², који се састоји од дневног боравка са трпезаријом, нишом, купатилом, две собе и терасом и налази се у кући у ... у улици ... број ..., који је тужени стекао од својих родитеља - поравнањем закљученим пред Општинским судом у Чачку Р 399/05 од 14.11.2005. године. Противтужени ГГ станује у ... исте куће са мајком, а поред ... у којем тренутно станује у истом дворишту поседује и други објекат површине 50м². Тужиље немају право својине на неком другом усељивом објекту у којем би могле да станују. Тужени је поднео тужбу за иселење противтужиља АА и малолетних ББ и ВВ, а у току ове парнице тужиље су поднеле противтужбу, па је разматрање по противтужби издвојено и образован предмет Основног суда у Чачку П2 95/16.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су усвојили противтужбени захтев противтужиља и утврдили да исте имају право становања на стану ближе описаном у изреци, а што је тужилац-противтужени дужан да призна, све док за то постоје законски услови, а најдаље до пунолетства малолетних тужила ББ и ВВ.

Одредбом члана 194. став 1. Породичног закона прописано је да дете и родитељ који врши родитељско право, имају право становања на стану чији је власник други родитељ детета, уколико дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану. Право становања траје до пунолетства детета. Немају право становања дете и родитељ, ако би прихватање њиховог захтева за право становања представљало очигледну неправду за другог родитеља.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да малолетна деца, која су поверена мајци на самостално вршење

родитељског права, имају право на habitatio-становање у стану заједно са својом мајком, у смислу члана 194. Породичног закона. Имајући у виду да је противтужени власник куће, а да малолетна деца и мајка (којој је поверено родитељско право), овде противтужиље, немају право својине на усељивом стану, већ живе у делу куће тужиоца-противтуженог, правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев основан. Ово право, супротно ревизијским наводима, не утиче на право становања противтуженог, пошто он и до сада станује у ... исте куће са мајком, а поред ... у којем тренутно станује поседује и други објекат површине 50м². Право становања је конституисано у циљу обезбеђења заштите и бриге неопходне за добробит деце.

Право становања је право из корпуса дечијег права и у интересу родитеља који врши родитељско право. За остварење овог права, закон предвиђа одређене услове: да је други родитељ власник стана на коме дете и родитељ који врши родитељско право стичу право становања; да дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану; да право становања траје одређено време - до пунолетства детета и да прихватање њиховог захтева за право становања не представља очигледно неправду за другог родитеља. У овом случају, испуњени су сви наведени услови прописани чланом 194. Породичног закона.

Супротно ревизијским наводима, оваквом одлуком није угрожено право становања тужиоца-противтуженог, нити усвајање оваквог захтева представља очигледно неправду за њега, јер, како је то утврђено у поступку пред нижестепеним судовима, тужилац-противтужени не користи овај део куће, већ за становање користи ... у истој кући.

Интересима малолетне деце морају бити подређени сви остали интереси. Тако и ревизијски навод да је реч о очигледној неправди нанетој противтуженом, имајући у виду све околности овог случаја, не може бити од утицаја на одлуку да се установи habitatio у корист малолетне деце.

Неосновано се ревизијом указује да су погрешно нижестепени судови закључили да тужилац-противтужени поседује и други објекат површине 50м², а који уствари представља шупу која је пуна влаге и апсолутно неусловна за становање, с обзиром да наведена чињеница не може утицати на другачије одлучивање у овој правној ствари, јер је у току поступка утврђено и да тужилац-противтужени живи у ... исте куће са својом мајком.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, па их овај суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Како не стоје разлози због којих је ревизија изјављена, а ни они на које ревизијски суд пази по службеној дужности, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић